

Drumul creștinului către această întâlnire poate fi mai lung, chiar întreaga viață, ori mai scurt, după cum este voia Domnului ...

Cred că cei mai mulți dintre noi am stat, la un moment dat, și ne-am gândit ce mult a însemnat/a cântărit o întâlnire/o anumită întâlnire în viața noastră! Și, da, curat lucru: contează foarte mult o întâlnire, adevărată, în viața noastră! Pornind de la întâlnirea cu Dumnezeu, cu Maica Domnului și cu Sfinții Săi și ajungând până la întâlnirea cu oamenii, mai ales cu Omul, și nu oricând sau oriunde ci, la momentul și la locul potrivit!

Practic, viața noastră este un parcurs care constă în asemenea întâlniri, providențiale/ proniatoare, care, dacă sunt corect percepute și serios asumate ori însușite sunt cruciale, ducând la schimbarea, transformarea și, de ce nu, chiar la transfigurarea noastră, ele fiind momente/ prilejuri de sinceră și profundă revelație sau descoperire, a lui Dumnezeu, a semenilor noștri și, în special, a noastră, a eului și sinelui nostru, al fiecăruia!

Între altele, ceea ce-i apropie pe oameni în diferite întâlniri, pe care, dacă le ratăm pierdem foarte mult, poate chiar totul, este dragostea, iubirea, și, aici, trebuie să ne aducem cu toții aminte, de frumoasele întâlniri atunci când eram îndrăgostiți - ce stări de beatitudine trăiam atunci, ce fiori produceau toate aceste superbe evenimente iar ceea ce-l face pe om să se îndepărteze/să se înstrăineze de celălalt, de fratele și de semenul său, afectând/ alterând astfel comuniunea și, deci, distrugând comunitatea, este comportamentul bizar, ipocrit și fățarnic adică atitudinea nesinceră și duplicitară, care a distrus familii, neamuri, popoare, imperii, comunități, echipe și instituții și, mai mult decât atât, a atras mânia multora și ura sau răzbunarea altora!

În fond, într-o lume plină de singurătate și de egoism, de brutalitate, cinism și dualism, viclenie și meschinărie, merită a trăi și a consuma, până la capăt, oportunitatea ori șansa întâlnirii, care de fapt, ne duce la om și, îndeosebi, la Dumnezeu, Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție fiind plină de

asemenea pilde/exemple memorabile, sfântitoare, tămăduitoare și, mai ales, mântuitoare!

De cele mai multe ori vindecarea cuiva se poate realiza în urma unei întâlniri, mult folositoare, punând la bătaie omul din noi care (mai) are darul, puterea sau capacitatea de a-l asculta pe cel aflat în suferință, neputință, lipsă și boală, de orice fel ar fi, care mai poate împărtăși un zâmbet, sincer și autentic, care mai poate râde cu cel ce râde, cânta cu cel ce cântă și plânge cu cel ce plânge! Altminteri, cine nu-și amintește de întâlnirile cu oameni aleși, speciali, sinceri, demni, corecți și onești, cu adevărați eroi, sfinți ori oameni – simbol, cu oameni discreți dar concreți, muncitori dar simpli, capabili dar modești, smeriți dar altruști, harnici și darnici, cumpătați dar dinamici și ce bucurie ne provocau toți aceștia! Unde sunt, astăzi, toți aceștia?

Ei (mai) sunt, există în continuare, această categorie de oameni, nobili și eleganți, delicați și sensibili, însă nu (mai) avem noi timp să-i vedem și să-i întâlnim, fără să conștientizăm faptul că ar putea fi ultima, singura ori unica șansă, în acest sens! Mai încolo s-ar putea să regretăm dar să fie prea târziu, poate mult prea târziu! În altă ordine de idei, dar în același context, vom reține faptul că după Învierea din morți a Mântuitorului Hristos, cei care L-au văzut au avut descoperiri legate de propria lor persoană și atunci ochii lor, descriși de evangheliști „ca legați”, au văzut în Cel Care era în fața lor pe Dumnezeu – Omul Cel înviat și aducător de viață nouă și veșnică.

Așa s-a întâmplat cu Maria-Magdalena, care L-a confundat pe Învățătorul cu un grădinar, cu ucenicii care merseseră la pescuit și L-au confundat cu un negustor care dorea să le cumpere peștele, cu Luca și Cleopa în drum spre Emaus, care L-au confundat cu un călător oarecare. Ucenicii din foisor nu au fost convinși că Învățătorul a intrat la ei prin ușile încuiate și de aceea nu au putut să-l convingă nici pe Toma, care nu era cu ei, fiind nevoie de pipăirea rănilor. Abia după descoperirea și „dezlegarea ochilor”, oamenii înțeleg Cine îi vizitează și Cine este Cel Care le descoperă adevărul despre viața veșnică! Altfel spus, femeia samarineancă nu-L cunoștea pe profetul Iisus din Nazaret. Poate că auzise de El, pentru că vestea minunilor circulă cu o viteză foarte mare, indiferent de perioada istorică în care se petrece, atât atunci, cât și astăzi.

La fântâna lui Iacob, ea se întâlnește cu un străin care-i cere apă, în pofida regulilor stricte legate de atitudinea iudeilor față de samarineni. Abia după o discuție lungă cu acest străin, care-i vorbește despre închinarea „în Duh și în Adevăr” sau cunoașterea lui Dumnezeu în împrejurările concrete ale vieții, cum avea să fie definită mai târziu de părintele Dumitru Stăniloae, femeia străină de neam Îl cunoaște pe Mântuitorul ei personal, Căruia Îi urmează, așa cum ne spune Tradiția! A fost nevoie de un drum, de un fel de pelerinaj interior, către propria inimă, unde urma să aibă loc întâlnirea adevărată cu Mântuitorul Iisus Hristos, atât la ucenici, cât și la femeia samarineancă.

Întâlnirea cu Dumnezeu se produce la inițiativa Acestuia, iar rugăciunea noastră este o pregătire a sufletului pentru a nu o rata, pentru a ne da seama, a fi cu ochii deschiși să vedem ceea ce nu poate fi văzut în mod obișnuit și, mai ales, să simțim ceea ce nu poate fi simțit de către omul care nu-și pune problema întâlnirii cu Dumnezeu. Drumul creștinului către această întâlnire poate fi mai lung, chiar întreaga viață, ori mai scurt, după cum este voia Domnului, însă el trebuie parcurs în mod obligatoriu de către fiecare în parte. Mântuitorul ne poate vizita chiar în cele mai neașteptate locuri, condiția fiind pregătirea noastră să-L vedem, pe care El, ca Dumnezeu, o cunoaște desigur. Poezia-metaforă a lui Radu Gyr despre felul în care Iisus l-a vizitat pe un deținut în celulă cred că este grăitoare în acest sens! Pregătirea noastră pentru întâlnirea lui Dumnezeu are loc zilnic, atunci când

ne facem pravila, mergem la biserică sau ajutăm pe cineva.

Toate acestea au ca scop înmuierea inimii noastre, astfel încât să devină sensibilă la vederea lui Dumnezeu, să simtă prezența Lui și să dea de știre „ochilor și minții” despre aceasta, ca omul să primească descoperirea cu toată ființa lui, suflet și trup. Doar așa va reuși să se asemene tuturor celor care s-au întâlnit cu Dumnezeu și s-au schimbat pentru totdeauna, începând cu ucenicii și femeia samarineancă, pe care o pomenim în a cincea duminică după Sfintele Paști!

Cu alte cuvinte, Femeia din Sihar a devenit pe bună dreptate un exemplu pentru creștini. A primit și un nume legat de lumina lui Hristos. Chiar dacă din Evanghelie nu reiese că ar fi făcut ceva ieșit din comun. Dimpotrivă, ea L-a contrazis pe Iisus Hristos - Fiul Omului și a stat de vorbă cu El ca și cu un om obișnuit. Numai la auzul trecutului ei tumultuos a stat pe gânduri și a început să întrebe despre locul de închinare. Răspunsul Mântuitorului Iisus Hristos ne dă peste cap aproape orice credem noi despre biserici, așa cum a dat peste cap credința contemporanilor despre rugăciune și relația omului cu Dumnezeu.

Templul din Ierusalim era pentru poporul evreu atunci un loc de pelerinaj fără care nu se putea concepe credința mozaică. Samarinenii își formaseră, din motive istorice, un alt loc înalt de închinare. Se certau despre locul acesta și femeia ține neapărat să întrebe un om al lui Dumnezeu, un proroc, cine are dreptate? Mântuitorul nu dă dreptate nimănui în acest caz. El doar spune că abordarea este greșită! Acest discurs al lui Iisus Hristos - Fiul Omului a fost interpretat literal mai ales de tradiția protestantă, atunci când aceasta a înțeles că ar putea renunța la ideea de lăcaș sfânt sau simbol religios și să considere întreaga lume loc de închinare.

Mântuitorul însă nu desființează templul, ci spune că atitudinea omului este mai importantă decât locul unde se roagă și Persoana Căreia omul se roagă face ca rugăciunea să aibă sens și finalitate! În acest sens, ne întâlnim adesea și astăzi cu oameni care văd în biserici niște rămășițe ale unei așa-zise abordări infantile a relației cu divinitatea. Pentru ei divinitatea poate însemna aproape orice lucru de pe pământ sau din Univers, iar relația omului cu aceasta nu trebuie intermediată de nimeni. În acest fel, contemporanii noștri au transformat ateismul într-un fel de religie în care nimicul care umple tot devine un ecou ce răspunde previzibil oricărei interogări sau oricărui apel din partea omului. Să încerci să crezi că Dumnezeu este și om în același timp nu are nici un rost în astfel de circumstanțe!

Dacă ne întoarcem la femeia samarineancă vom vedea că Iisus Hristos (Omul - Necunoscutul) care i-a cerut apă S-a transformat în timpul discuției într-un proroc demn de crezare, iar la final în Cel despre care a meritat să propovăduiască în orașul ei, chiar dacă oamenii ar fi putut să nu aibă încredere în cuvintele ei. Cu toate aceste riscuri, femeia a devenit apostol și Iisus Hristos S-a făcut cunoscut, prin apelul ei, măcar unora din acel oraș! Iisus Hristos - Omul - Necunoscutul acesta care poate să ne ceară apă în cele mai neașteptate condiții este Dumnezeu, Cel care ne cunoaște inimile și așteaptă să-I răspundem, chiar dacă am mai pune întrebări ca să primim răspunsuri suplimentare.

Ideea este să-L lăsăm să Se apropie de noi și să mergem acolo unde ne indică, după ce ne cere apa. Numai așa vom putea găsi, la rândul nostru, apa de care avem atâta nevoie! În încheiere deci, haideți să nu uităm că o întâlnire poate fi un binecuvântat prilej de bucurie, fericire, comuniune, comunitate, viață, veșnicie și mântuire! Altfel spus, să ne rugăm lui Dumnezeu să ne (mai) ofere ocazia/șansa unei asemenea întâlniri, reale, sincere, autentice și adevărate, a omului cu OMUL iar noi, între noi, oamenii, să ne (mai) întâlnim, sănătoși, frumoși, bucuroși și cu folos!

<https://steliangombos.wordpress.com>

Dr. Stelian Gomboș